Edens betydelse.

AV ALBERT ENGSTRÖM.

En mil söder om Stenskärs lots- och tullstation ligger Kullerön. Till den hör en hel arkipelag och den nöjer sig icke med de i skärgården vanliga 365 öarna, utan den är i själva verket några öar styvare. Kullerön — huvudön — är som genom ett bilhugg delad i två delar. Och bilhugget markeras genom ängsmarker, där bortåt sju kor — efter åtminstone 6½ efter skärgårdsräkning — kunna få näring och trevnad. Sårkanterna på båda sidor om hugget äro granit med skog på. Där finns idegranar av vördnadsvärd och mystisk ålder. Enar ligga som mattor, där stormen fått gå fram, och högst uppe stå stormvridna tallar som hålla att ta i. Harar trycka i snåren. Orrar spela om vårarne. Och utanför — i havet — sjunger alfågeln, gudingarne ropa ut sitt vilda parningsläte och ädorna konstatera kärleksfullt och kokett faktum. Gäss häcka där. Pilgrimsfalkar stå som fastlåsta i rymden och studera terrängens matnyttiga vilda, burna av darrande vingar som hålla dem kvar just där de vilja stå. Tornfalkar slå efter småfågel. Där är liv och rörelse. Oh när vårsolen kommer riktigt het, krypa huggormarne ut, yrvakna och lättjefulla. Jag skulle vilja vara en huggorm om våren. Jag skulle vilja ligga vackert hopruliad på en solbelyst sten och räckt ut en tudelad tunga åt en hel del folk och vara lugn i medvetandet om att äga två giftländer — om de skulle behövas.

Ungefär sådan är Kullerön nordöver. Södra delen är mera steril, men icke mindre vacker för det och där ligger hamnen, hemviken, med en brygga och några små stugor, av vilka ett par äro hus för människor och ett annat par äro smedja och skötbod och kanske en femte något annat.

Där finnas båtar och andra skärgårdsgrejor och stranden är garnerad med underbara strandvrak — plankbitar, skötmärken, svablar, trallar, gammal rundhult, ektofter, ärämnen, gamla frihölter, korkflöten — allt med ett ord.

Där bodde gubben Österlund, benämnd Långkalle, i en av stugorna. Han ägde hälften av ön från början. Men den som ägde andra hälften, gubben Karlsson, hade genom en serie ekonomiska tricks, fått gubben Österlund i sina klor. När en rospigg fått en annan rospigg i sina klor, suger han ut honom som en spindel suger ut en fluga.

Dessa båda gubbar voro väl värda att man dem anammade.

Österlund — Långkalle — var 86 år, då jag lärde känna honom, tre alnar och en tvärhand hög, bockskägg, borstiga ögonbryn över örnögon, kloka och skarpa — en stormtall på yttersta skäret, alltid ikiädd sälskinssockor med det gula späcket kvar inåt närmast strumpan, hopdragna med en bit märling. Han förekom vinter och sommar med en flintskallig sälskinnsmössa neddragen över öronen. Själv var han icke flintskallig, utan hans hår verkade ståltråd — han reste borst och ingen makt i världen skulle ha kunnat tvinga håret att lyda en kamm.

Klädd i islandströja och blaggarnsbyxor av obestämbar ålder och färg gick han omkring och såg ut som en förhistorisk gud. Ögonen sutto som pilskott, ljusblå pilskott med okuvlighet därinne och rättvisa allra innerst. Om någon varit sjöögd, var det farbror Österlund. Han tycktes famna och fatta havsvidderna i ett enda svep med en enda blick och samtidigt förstå, hur eländiga kryp människorna äro, då de icke begripa sin egen begränsning. Jag har sällan träffat en så hel människa som farbror Österlund. Han var njutningslysten — men nu på äldre dar bestodo hans njutningsmedel uteslutande — såvitt jag kunnat utröna — av kaffegök och tuggtobak i långa och saftiga fläton. Han var bland de ofegaste människor jag sett. Sale alltid sin mening rätt ut och rent ut och späckade sina omdömen med eder, vilkas must borde ha kommit en troende statskyrkopräst att slå en hel serie volter baklänges. Hans humor var äkta och hans skratt liknade en skrockande ejderhonas. I allmänhet satt han tyst och avvaktande fast han gärna talade själv. Och då han fick ordet — eller rättare tilltvang sig ordet efter några kaffegökar, knuffade och boxade han ideligen sin granne i soffan för att tilldraga sig åtminstone dennes uppmärksamhet.

När han hade något av vikt att föredraga, tog han av sig sälskinnsmössan, lade den bredvid sig, lämpade sedan ut en tobaksbuss av ett trutäggs storlek, lade den i mössan och spottade sedan fördomsfritt tobaksstrålar, som liknade lakritsstänger mera än något annat, vart som hälst i alla riktningar. Han hade sin egen religion och sin egen rättsuppfattning. Ingen kunne ändra någon av dessa fasta anhållplatser.

Gubben Karlsson som ägt andra hälften av ön och genom konstiga och lömska tricks roffat åt sig det mesta, var en liten obehaglig, smutsig figur, en sork som fräcknade till, ju hyggligare gubben Österlund visade sig. Jag glömmer aldrig, då jag en gång seglade ned till vårskyttet på Kullerön. Vi voro två kamrater som efter många om och men fått en tullvaktmästare att befordra oss i en liten öppen båt till vår bestämmelseort. Nu veta alla att det lättaste är att runda ballongpricken utanför Stenskär och sedan styra rakt sydväst — då kommer man efter kompass rakt in i gattet mellan Kullerön och kobbarne utanför. Tullvaktmästaren ville det och vi följde hans instinkter. Det var i början av april och kallt. Vi sutto i pälsar och hade en matlåda och en spritlåda ombord. Det hade emellertid blivit sent, innan vi kommo iväg — på grund av många och långa överläggningar om äventyret att ge sig ut i öppen båt.

Vi fingo storm på oss, akterlig och svår. Sjön växte och det mörknade. Så småningom blev det svart med vita självlysande brott på sjön som jagade oss. Det gick — utan att skräna om livsfara — så långt att min kamrat, som var segelvan, kommenderade: av med pälsarna! För snart behöva vi kanske simma!

Vi sågo ett högt land om babord — det måste vara Kullerön! Men hur hitta in i Hemviken? Den som satt till rors, bredde ut sin rock och tog emot brottsjön med ryggen. Det gick med rasande fart. Tullvaktmästaren grät. Plötsligt sågo vi ett hak i den svarta Kullerökonturen och styrde in där. Endast Guds välvillighet gjorde att vi hittade rätt. Vi kommo rakt på gubbarnes brygga, genomvåta och lyckliga. Stolta kanske också!

Nu gällde det att lämpa ur lasten, som bestod av mat- och spritlådor, kläder, gevär och ammunition. Kamraten och tullvaktmästaren hoppade upp på bryggan och gjorde fast. Jag lyftade på tämligen spänstiga armar upp spritlådan, lutade den mot mitt svenska bröst, högg tag med den lediga handen i bryggans översta planka och skrek, fåfängt försökande att överrösta stormen: — Hugg i här!

Men ingen hörde. Det tjöt och röt och kamraterna hade något att göra med förtöjningsändan. Då märkte jag att båten gled undan.

Jag vrålade: — Hugg i här! Båten glider undan och jag måste hoppa i sjön!

Ingen hörde mig, allt var kolsvart, stormen ven, båten gled och jag klev långsamt i sjön med vänstra handen hållande lådan mot bröstet och med den andra fastnaglande mig vid bryggan. Jag var i vattnet till halsen, då de andra upptäckte min belägenhet.

Det var den femte april och just ingen sommar. Det var ungefär tvärtom. När jag hjälpts upp på bryggan och grejorna kommit på torra landet började jag skälva. Det gällde att komma under tak så fort som möjligt. I becksvarta natten kröpo vi qver klippörna in åt land. Och tullvaktmästarens spanande öga upptäckte snart gubben Österlunds stuga. Vi knackade på och det dröjde inte länge förrän Långkalle öppnade.

Jag stötte emot honom i förstugan.

— Då va mej en våt faen! Va ä du för en?

— Jag var varit i sjön.

— Då behöver du en kask å torra kläder — gokväll föräxten — jasså ä dä du? — å du tullsnok mä — ja nu sir en att vår Herre ä di dårars förmyndare! Såg ni inte att han gick över på osten å att dä skulle bli våder, dårar?

Det dröjde inte länge förrän vi sutto i torra kläder framför en brasa med en kaffekokare på, jag i Långkalles sjöpäls och sälskinnspjävor.

Livet började arta sig gott och ljuvligt.

Då öppnas dörren och en liten man kommer in — Karlsson!

— Ä dä folk i sjönöd, österlund? frågade han. — Eller ä dä dom som ska jaga fågel? Ja hörde just som ett buller utifrån å klädde på mej å kom ner te brygga! Men där va ingen, å då så gick ja hit!

Ljuset från brasan fladdrade över både onda och goda. Gubben Österlund satt vid spiseln jättelik och bra och spottade tobak i glöden. Men han svarade icke på Karlssons tilltal.

— Kalson vill ha en kaffegök, förstås! sade tullvaktmästaren vanvördigt. — Då ä nordlig, å han luktade spriten, förstås! Då märkvärdigt, va Kalson har för en lukt! För kokar di kaffe nånstans mellan Landsort å Arholma så har Kalson alltid god vind dit. Där dä finns nåt kvar på botten i en putelj. Men inte var dä väl för å rädda liv som Kalson steg opp och klädde på sej?

— Då va inte för brännvinets skull, eller kunjakens, ja steg opp, men en ska väl vara människa! sade Karlsson icke utan en viss liska i rösten.

— Då rätt, Karlsson, en ska vara människa och i åthävor funnen som en människa — å dä å just va du ä, Karlsson! sade gubben Österlund och växte där hax satt.

— Vem ä dä som äger ön? Säj dä! Svara mej på dä! Ä dä du eller ja? Säj dä!

Karlsson fräste och såg lömsk ut.

— Seså, gräla inte, gubbar, utan ta er en gök! sade min kamrat, som kände till schäsen och fattade galoppen.

— När en bor två stycken karar på en sådan här ö, borde en väl hålla komsamt å leka ihop, fortsatte tullvaktmästaren.

— Ska man komma hit mitt in i ett gräl, så är det bäst att kryssa tillbaks med detsamma, sade jag. — Annars hade jag tänkt, att vi skulle ha livat och sitta i skåre ihop ömsom med Karlsson och ömsom med Österlund! Mat finns det och sprit finns det och fågel ska vi skjuta, så vi behöver varken svälta eller frysa.

Nu vår kaffet färdigt och gökarne gjordes i ordning.

— Men den som har nånting, ska väl vara förmer än den som inte har nånting! tillfänades Karlsson.

Då reste sig österlund.

— En gök ska du få men stuga ä min å kaffet ä mitt å käften ä min, så länge ja kan tugga palt, hör du dä, din dåre!

Och österlund slog Karlssons kopp full till bräden och upprepade: — Kom ihåg att käften ä min! Å stuga ä min! Å brännvinet ä mitt, så länge dä varar!

Karlsson teg. Österlund rörde sig jättelik runt omkring med flaskan i handen och skvättade i våra koppar med eller mot vår vilja. Och hans tobaksspott fräste i strandvraksbitarna som sände ilskna lågor högt upp i rökfånget.

Dagen därpå vilade vi länge och rodde ut med vättarne först på eftermiddagssträcket. Jag satt i österlunds båt och pan fann mig sitta ansikte mot ansikte med en verklig filosof.

Där långt ute i havsbandet fanns på den tiden folk som bara vann på obekantskap med det vi kalla kultur. Jag vet knappast om gubben österlund kunde läsa, åtminstone gick det icke med ledighet. Han frågade mig, vad jag egentligen var för en kurre, och vad jag livnärde mig av. Jag svarade att jag skrev böcker.

— Romaner? frågade österlund.

— Nja — berättelser, paschaser och sådant.

— Fy fasen, gosse, — ty han kallade alla med tilltalsordet du — låt bli sånt där! Ja läste en sån där roman en gång, men den var bara lögn! Dä var en jäkla massa hål di måste krypa igenom, innan di fick varandra! Tror du dä går te så här i skärgården? Nähäj, du gosse! Här slår en till mä en levande gång å präster å leviter får komma efteråt å läsa ordet. Di pratar om förlovningar och tocke skräp å om folk som går förlovade, tess dä växer mögel på dom. Men om en dåre går förlovad ett år å inte får barn, så blir dä nog aldrig nåra barn häller!

Österlund hade aldrig läst en tidning och p de sista tjugo åren hade han endast en gång varit i Stockholm. Ett par unga läkare hade jagat sjöfågel på Kullerön, blivit förtjusta i gubben, bjudit honom med sig till stan och visat honom dess härligheter. Den tiden var det varieté i Berns och österlund placerades på diplomatläktaren med en kaffegök framför sig. På estraden skreko och sprattlade tyska pigor, jonglörer utförde märkliga konster, amerikanska excentrics med självlysande näsor och lappade kläder buro sig åt som stollar, akrobater och atleter arbetade som för livet och gubben österlunds förvåning växte. Hans ögon blevo mer och mer vidöppna och käften stod på så vid gavel att han glömde spotta tobak. Men då en ormmänniska slutligen satte sig på sitt eget huvud,z blev det för mycket för österlund. Han steg upp och slog näven i bordet så att flaskor och glas ramlade om var andra och skrek:

— Nähäj, detta ä jäven anamma lögn!

Efter den dagen vart Stockholm gubben österlund en styggelse och en galenskap.

Alltnog, vi jagade några dagar med växlande lycka och österlund växte mer och mer i vår aktning. Sjön och vad därtill hörer förstod han sig på som ingen annan och en båt kunde han sköta. De åttisex åren hade gjort honom vis och god och överseende — from skulle man kunna säga, och de förfärliga beckederna verkade i hans mun som hymner till skaparen, sånger av glädje att ha fått leva så länge och ha hälsan. Han närde intet hat till gubben Karlsson — han såg och hörde på honom med den vises godmodiga förstående och beklagande — på sin höjd. Och när han under hiskliga svordomar tillrättavisade honom eller gav honom råd låg tydligen ingen bitterhet under, fast han kunde haft anledningar nog.

Men hur ädel en människa än är, bär hon inom sig fröet till något som ej har med moral att skaffa. Gubben Österlund var vad man kallar full av hin! Han var inte röspigg för inte. Ty rospiggar ha denna egenskap i högre grad än annat folk. Hos de flästa är den medveten men hos österlund var den naiv. Han ägde den på samma sätt som han ägde sitt skägg. Hår och skägg kan rakas av, men rötterna sitta kvar. Och drar man ut stråna med roten, finns alltid något kvar av det som gav stråna näring.

Till rospiggarnes största fröjder hör att lura tullen. Jag har sett roslagsfödda tullvaktmästare lura sig själva. Det är inite så noga med en och annan planka som flyter i land, eller många plankor från någon däckslast som sjön tagit bort, när vaktmästarn vill bygga ett svinhus eller bättra på en vedbod.

Jag minns en gång när jag kom ned till Marviken, för att se efter min båt. Jag visste att jag hade lämnat fem flaskor pilsner i ruffen, den jag låtit stå olåst. Ty stöld i grov mening är sällsynt hos oss.

Flaskorna voro emellertid borta vid inspektionen. Vid en sjöbod sysslade en tullvaktmästare och fiskare med betning av nät. Jag anmärkte i förbigående: — Det är dä märkvärdigt att man inte kan få ha sina grejor i fred. Nu är fem flaskor pilsner borta.

— Engström tror väl inte att vi har tagit dom? sade vaktmästaren.

— Nej, det vet jag, svarade jag, ty jag var övertygad om deras hederlighet.

— Lotsarna från Alskärsfyren var här i går, å di ä hälsinges begivna på dricka, sade fiskaren.

— Ja, förräxten, tillade vaktmästaren, dä skulle allt villa te bra mycke pilsner, innan vi skulle röra't!

Detta är den äkta, oförfalskade roslagsmoralen.

Efter denna utvikning återvända vi till gubben österlund.

En middag låg jag i min fällbänk och vilade efter morgonens jakt, då österlund stegade in, spottade en ny tobaksrosett på golvet och satte sig på sängkanten.

— Hör du Engström, ä dä farligt å begå eden?

— Hur menar farbror?

— Å begå eden — hör du inte, gosse? — å svära sej fri ve tinget, förstår du!

— Nej, inte är det något farligt, om farbror har rent samvete, förstås.

— Samvete — va menar du mä samvete? — Samvete hör inte hit! Dä ä inge orätt, förstår du, annars hade ja inte frågat dej, gosse! Inte hade ja talt ve dej, om dä vore någe jäkelskap.

— Nå, hur är det då, farbror?

— Joho, sir du! — österlund spottade en tumstjock tobaksstråle tvärs över rummet — sir du, dä va härom året å dä hade blåst en jäkla styv ostlig i många dar — storm, ska du veta, å Gud välsigna kusten å vi bärga bra mä vrakgods — plank å bräder förstår du. Dä va skönt trävirke te bygge, förstr du, å allt gick så bra i långliga tider, tess Krokvikksskärarna, dä packet, fick lukt om'et å avensjukan — si avensjukan, dä en svår drift dä, du gosse, när hon sätter te — å dä varskodde di tullen, förstår du, å så blev dä misstänklighet å undersökning, vart strandvirket hade tagit vägen. Å så kom tulljakten å snokarna, den ena stramare å oppkäftigare än den andra å i ungeform, förstår du. Du skulle ha sitt dom, Engström — Herr Jösus, sånna sillmjölkar — di trodde förstås di skulle få gamla Långkalle fast — jo dä fick dom. Dä finns många sorts människer i världen, men va vår Herre menar mä den sorten, dä förstår ja inte!

Di frågte, var ja hadde trävirket som ja hadde bärgat. Ja ba dom si ätter å frågte om dom va frusna eller törstiga, men dä va di inte, förrän di fått tag i vrakgodse — di ville förstås inte supa mä en oregelbunden förr än efteråt — di dårarna! Så snodde di iväg över hemlande å kobbarna å snoka som mullsorkar i vartenda tjyvhål, men förstår du, gosse, där va inte trävirket inte. Dä var annorstädes, di kallar't.

Så kom di tebakars slokna som rägnkråker å ja frågte var di hadde strandfynde nånstans — dä såg di rumphuggna ut å sa att ja va en gammal skärgårdsräv, sa di å, rätt hadde di nog i dä, för nog ä ja slugare än alla di där ungeformsdårarne ihop, å dä vill inte säja mycke ändå.

Så frågte ja, om dä passa bättre nu mä trakteringen å så gick vi in i storstugan å söp gladeligen å ja tacka dom för besväret å uppmärksamheten å då såg di genanta ut. Å så drack vi kaffegökar tills vi blev rörda och goa vänner — dä förstås — di, men inte ja, för ja kunde inte svälja deras avsikter, förstår du.

Å så hissa di på å gav sej i väg å lova å hålla ett gott öga på mej — gott öga, sa di — di kronhantlangare!

— Nå, men var i Herrans namn hade farbror strandvirket, då?

— Förstår du inte dä, gosse? ä du lika obegåvader som Kongli Majestät å Kronans hejdukar! Di leta över allt, sir du, där dä inte fanns men sen gick di in å satte sej å söp i stugan som ja byggt av strandvirket, förstår du!

Men nu har di nog fått väder av, att ja har lurat dom ändå, di vrakena, för nu vill di ha mej te å begå eden, å dä ä emot min natur, å ja vill ifrån 'et, förstår du!

Säj mej nu, du gosse, som ä mera mä i allt sattyg, hur en ska sköta om 'et å klara av 'et på ett hedersamt sätt. Si, om di beslår en, så att inte eden stämmer överens, så lär dä kunna gå rakt åt hålsike. Hur dä än bär te, så ä dä i alla fulla fall ja, som har rättast, å inte tullen — för dä va ja, som hittat å bärga't å den som egäntligen äger't, dä ä den som har förlorat 'et från början. Men stugan flyttar di inte!

— Ja, sade jag, om di kommer, så är det nog bäst att farbror försöker dra ut på tiden och säger att farbror inte förstår edgången. Då blir det uppskov och farbror skall undervisas om edens betydelse.

— Va i Jösu namn säjer du, gosse? Ä du skör eller skojar du mä mej? Ska di undervisa mej? Vem ska undervisa mej? — ja blir så arg så ja blir oförmögen — nääj, du gosse! Mej låter di bli å nån slags relion blir dä inte åv!

Men dra ut på tiden ä ja mä om, för nu är ja 88 år å drar vi bara ut på tiden mä ordning, så ä di välkomna på begravningskalaset — di jäklarna! —

År 1908 kvitterade gubben österlund det jordiska. Kort förut hade han fått reda på; att det icke längre var Carl XV som att på Sveriges tron. Underrättelsen grep honom djupt, ty han var god rojalist. Kanske var det sorgen efter den avhållne landsfadern, som lade honom på sotsängen.

Abingdon Hotel

7—9—11 Abingdon Square, New York, N. Y.

Ledande hotell för skandinaviska resanden med alla modärna förbättringar för andra och tredje klassens passagerare.

Rekommenderadt af de främsta ångbåtslinjerna.

Passagerare mötas på järnvägsstationen vid deras ankomst till New York.

HEMBESÖKARES
EXKURSIONER
TILL
Platser i Förenta Staterna
MINNEAPOLIS, ST. PAUL MILWAUKEE, CHICAGO DES MOINES, KANSAS CITY och andra punkter.

Decemberexkursioner och hembesökares exkursionsbiljetter till salu dagligen från den 1 dec. till den 31; första klassens biljett varar tre månader. Val av router.

Upplysningar och biljetter
CITY TICKET OFFICE
Main och Portage
Telefon M. 1066

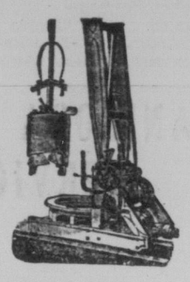

NORTH STAR DRILLING CO.

Borra Brunnar på kontrakt.
Prospektborrning.

Tillverkare av Brunnsborrningsapparater och tillbehör, Pumpar, Ångmaskiner, Väderkvarnar och tillbehör, Sand Screens, Sand Points och Dynamit.

Även Tvättmaskiner för hand- och maskinkraft samt Gräddseparatorer.

Canadiska agenter för
GUS PECH FOUNDRY CO.
Dept. M,
Monitor Brunnsborrar.
Magasin, fabrik och kontor:
Corner Dewdney & Homour Streets
REGINA, SASK.
Tel.: 5232 och 3367.

EN NY OCH UNDERBAR UPPTÄCKT

Efter tio års hårt arbete och experimentering har prof. D. Motturas upptäckt ett botemedel, sammansatt i form av ett liniment, garanterat att bota det mest obstinata fall av den förfärliga

REUMATISMEN

och som kan nås av alla.

Varför betala doktorsräkningar och resor till speciella klimat, då ni kan botas hemma? Det felar aldrig och ger genast lindring.

PRIS: $1.00 PER FLASKA.
Postporto och krigsskatt 15c. extra.

Motturas Liniment Co.
Ensamdistributör för Canada
Dept. 14, Box 1424
WINNIPEG, MAN.

Uppfinnare.

Skrif till mig idag och erhåll listan öfver uppfinningar, som behöfvas och min illustrerade bok om patenter på svenska språket. De sändas FRITT.

H. J. Sanders,
Patentadvokat,
106 Webster Building, La Salle & Van Buren Sts., Chicago, Ill.

TRINER'S HÄLSOKALENDER

Vackrare än någonsin förut är den nya Triner's väggkalender för 1918. En vacker bild av hälsans gudinna med örtingredienser av Triner's läkemedel i hennes knä bildar mitten, fem inträssanta bilder illustrera medlens utveckling och två bilder visa den modärna ekiperingen i Triner's Chemical Laboratory. Sänd tio cents för att betäcka fraktomkostnaderna. — Jos. Triner, tillverkare av Triner's American Elixir of Bitter Wine och andra botemedel, 1333-1343 S. Ashland Ave., Chicago, Ill.

Varför lida längre, om edert blod är förorenat?

Ställ till Eder själv dessa frågor.

DR. I. W. HODGENS
Specialist för män. — Etablerad 25 år.

Följande äro symptomen på kroniska och nervösa sjukdomar. Dessa sjukdomar sluta ofta i svaghet, ibland i galenskap och död, om de försummas.

1. Trött? 2. Nedslagen? 3. Yr i huvudet? 4. Retlig? 5. Huvudvärk? 6. Ingen ambition och dålig matsmältning? 8. Dåligt minne? 9. Kort andedräkt? 10. Fruktan? 11. Nedslagenhet? 12. Sömnlöshet? 13. Domning? 14. Darrning? 15. Stickande känsla? 16. Sår, varsår, kopparfärgade fläckar etc. från blodsjukdomar. 17. Svag syn? 18. Fläckar för ögonen? 19. Rysningar omväxlande med het känsla? 20. Hastig puls? 21. Gurglande eller bullrande känsla i inälvorna? 22. Hjärtklappning? 23. Dålig blodcirkulation? 24. Kalla händer och fötter? 25. Knapp och högt färgad urin? 26. Smärtor i lederna och trötthet i benen? Katarr? 28. Varicosa förstoringar? 29. Njur- och blåssjukdomar? 30. Eller någon annan manssjukdom?

Män av alla klasser lida av svaga nerver eller svaghet, blodsjukdomar, så ni behöver icke känna eder rädd eller tveka att skriva till denne specialist för män.

Varför har jag alltid mycket folk i mitt kontor? Om mina metoder icke alltid varit hederliga, rena, uppriktiga och modärna, kunde jag icke i dag njuta av fullständigt förtroende från Chicagos befolkning, såsom framgår av min stora och ständigt växande praktik. Och majoriteten män, som komma till mig, sändas från mig, botade från dylika sjukdomar. Ni har råd med min behandling.

Ni skall bli fri från svaghet och sjukdom. Kom och hav ett vänligt samtal med mig. Det är ett steg i rätta riktningen och kostar intet. Många av mina patienter resa långa vägar för min speciella behandling och omtala att de förlösat mycket tid och pängar på billiga postpropositioner, patentmediciner och apotekarläkare. Begå icke detta misstag, utan kom direkt till mitt kontor för en god undersökning. Intet missningsarbete. Ni kan återvända hem efter en vecka. Ett gott rum beredes för eder nära mitt kontor för mycket liten kostnad, så att ni kan erhålla min speciella, direkta behandling.

X-RAY UNDERSÖKNING.
Intet gissningsarbete.

För vidare upplysningar tillskriv
PROF. DOCTOR HODGENS, 35 South Dearborn St., Hör. Monroe St., 2nd flood, Crilly bldg., Rum 208 och 209, CHICAGO.

SAFETY & COURTESY WITH YOUR TICKETS
LOS ANGELES OR FLORIDA
Try The "SOO" ? To The SOUTH
THROUGH CARS and STEEL TRAINS
FROM ST. PAUL & MINNEAPOLIS TO LOS ANGELES
FROM WINNIPEG
J. C. PETERSON, Gen'l Agt., 222 Bannatyne Avenue
A. E. McGuinness, C.T.A., Main & Portage — Alex Calder & Son, 661 Main St.
MAKE YOUR RESERVATIONS EARLY
$00 ONE

SIMPSON-HEPWORTH COMPANY, LTD.

208 GRAIN EXCHANGE, WINNIPEG.
SNABB PÅLITLIG LICENSED BONDED
Speciell uppmärksamhet vid gradering och dockage.

ATT SÄLJA FARMARENAS VAGNAR ÄR VÅR AFFÄR.
SONEN:—"Säg, pappa, denna last fyller vagnen".
FARMAREN:—"Well, James, tillsäg agenten att sända det till Simpson-Hepworth Co. — och därmed är allt besvär över."

PACIFICKUST Exkursionerna

till VANCOUVER, VICTORIA o. NEW WESTMINSTER
$55.00 tur- och retur från Winnipeg.

SOMMAR PÅ KUSTEN

Just några mil borta på vår egen Pacifickust, njuta andra människor av sommarens temperatur och sport. Båtsport och fiske och badning där, medan det är ganska kallt på prärien.

PRISERNA NEDSATTA

Pacific kust exkursionsbiljetter säljas den 2 dec. till den 8 dec. 1917, januari 6 till 12, 1918, och fabruari 3 till 9, 1918. Alla biljetter gälla till den 30 april. Till New Westminster, Vancouver, Victoria, Seattle, Portland, San Francisco, San Diego, Los Angeles eller andra platser på kusten, som tilltala eder.

Vi ha den bästa ekiperingen, restaurant-, sov- och nyaste turist- och dagvagnar, elektriskt belysta, observationsvagnar

Visa en smula inträsse i livet och tag en semester. Säg just eder avsikt till lokalagenten, och han skall med glädje arrangera för eder resa.

EFTERFRÅGA BROSCHYR
CITY TICKET OFFICES:
Main och Portage, Tel. M. 1066. 685 Main St., Tel. M. 40